

Μάρτιος 2017- Τεύχος 11

Ανοιτιάτικες Ανησυχίες...

✧✧ Ανοίγω ξαφνικά τα βλέφαρά μου από έναν γλυκό ύπνο. Αντικρίζω τον παντοδύναμο ήλιο που σαν ένα υπέρλαμπρο αστέρι υψώνεται στον καταγάλανο ουρανό. Το βλέμμα μου ζωηρό τρέχει άθελα του λίγο πιο 'κει. Ένα θαύμα τότε συμβαίνει μπροστά μου, απόδειξη της ανυπέβλητης μαγείας της φύσης· μικρά και μεγάλα λουλούδια, το ένα μετά το άλλο ανοίγουν τα φύλλα τους και υποδέχονται την καινούργια μέρα που ξεκινά, με τη μεθυστική ευωδία τους και τα εντυπωσιακά τους χρώματα. Το γεγονός αυτό με κάνει να αναλογιστώ όλες αυτές τις πράξεις των ανθρώπων που προκαλούν ανεπανόρθωτες καταστροφές σ' αυτόν τον πανέμορφο και τόσο μακρινό από τον δικό μας «γκρίζο» κόσμο, τον γεμάτο από τσιμεντένια κάστρα που ορθώνονται απειλητικά, αυτοκίνητα, καυσάερια... Πνίγοντας μέσα μου τη θλιβερή πραγματικότητα, αρχίζω να παρατηρώ την ιεροτελεστία της φύσης. Διάφορα αποδημητικά πουλιά πετούν από πάνω μου αναζητώντας τις παλιές τους φωλιές, ενώ διάφορα έντομα - ανάμεσα τους πολύχρωμες πεταλούδες και ζωηρές μέλισσες - πετούν από λουλούδι σε λουλούδι για να πάρουν την πολύτιμη γύρη. Μετά από όλα αυτά, αρχίζω πλέον να αισθάνομαι πιο κοντά στη φύση. Είναι άραγε ένα απλό ανοιτιάτικο ξύπνημα ικανό για να αναθεωρήσουμε τη στάση μας απέναντι στη μητέρα φύση; Μπορεί άραγε αυτή η άνοιξη που ξεκινά δίνοντας ζωή σ' όλους τους ζωντανούς οργανισμούς, να ξαναζωντανέψει την ψυχή, να την γεμίσει με έντονα συναισθήματα και να μας οδηγήσει σε ομορφότερες πράξεις; Λοιπόν, τη φετινή άνοιξη, άσε λίγο χώρο στη μοναχική καρδιά σου για να φυτρώσει μέσα της η ελπίδα και η αγάπη για αυτό τον ατελείωτο κύκλο που λέγεται ζωή.

Χρυσάνθη Τσαπραλή, Α3

✧✧ Η άνοιξη είναι γεμάτη ζωντάνια, τα λουλούδια ανθίζουν, τα πουλιά κελαηδούν και ο ήλιος μας χαιρετά χαρούμενος. Την άνοιξη που έρχεται θα νιώσω ό,τι δεν ένιωσα την προηγούμενη. Την άνοιξη που θα έρθει, θα τη ζήσω με αγάπη.

Αδαμαντία Κιντή, Α1

Έρθε η άνοιξη, λιώνει το χιόνι.
Η γη φόρεσε τα γιορτινά της
και τα λουλούδια απλώνει.
Άνεμος ευωδιαστός μυρίζει
κι ο ήλιος πάνω λαμπερός
βλέπει τη φύση που ανθίζει.

Θέμις Παπανδριανού, Α2

Έρθε η άνοιξη, τα δέντρα ανθίζουν
και τα λουλούδια μοσχομυρίζουν.
Έρθε η άνοιξη, έφυγε η μπόρα
και το νερό που κυλούσε στην κατηφόρα.
Έρθε η άνοιξη, γεμάτη χαρά
γέλια τραγουδία και χάρδια πολλά.
Έρθε η άνοιξη! Ας την υποδεχτούμε!
Έρθε η άνοιξη! «Καλώς ήρθες» ας της πούμε.

Πένυ Κοκκινοπούλου, Α2

Όλα τα πήρε ο χειμώνας!
Το ωραίο σου μαλλί ο βοριάς
καθώς εσύ με κοιτάς.
Όλα τα πήρε ο χειμώνας!

Τα μάτια σου, το πανωφόρι,
όλα τα πήρε το ξεροβόρι.
Όλα τα πήρε ο χειμώνας!

Σωτήρης Νάσσης, Α2

Παπαρούνες, γιασεμιά, τριανταφυλλιές
ανθίζουν στις αυλές.

Όλος ο κόσμος γεμίζει ευωδιές.
Μια νέα φάση της ζωής αρχίζει.
Η νεκρή φύση ζωντανεύει.
Η παλιά πίκρα φεύγει
κι η γλυκιά ελπίδα φυτρώνει.
Μες στις καρδιές μας ριζώνει,
κι όσο περνά ο καιρός όλο και φουντώνει.
Ένα γλυκό αεράκι φυσά
κι όλες τις σκέψεις διώχνει μακριά.
Έρθε η άνοιξη, παιδιά, κι ο ήλιος λάμπει πιο πολύ.
Έρθε η άνοιξη, παιδιά, και τα δέντρα ανθίζουν
όπως πριν.

Έρθε η άνοιξη παιδιά. Ας γιορτάσουμε ξανά!!!

Χρυσάνθη Τσαπραλή, Α3

Πρώτο...γραφές!!!

«Όταν πρωτοκατέβηκα στη Σμύρνη»

(απόσπασμα από το μυθιστόρημα της Δ.Σωτηρίου «Ματωμένα χρώματα»)

Στα πλαίσια της «δημιουργικής γραφής», συνεχίζουμε την ιστορία: Η δεύτερη μέρα του Μανώλη στην κοσμοπολίτικη Σμύρνη, από τη μαθήτριά του **B2 Τζοβανέλα Παπαδημητρίου**

Ο ήλιος ανέβηκε στο θρόνο του, οι πετεινοί άρχισαν να λαλούν και οι κυράδες να ανοίγουν τα παραθυρόφυλλα, για να σεργιανήσει μέσα στα σπίτια τους ο ζωοδότης αρχηγός. Είχε μόλις ξημερώσει. Άνοιξα τα μάτια μου και πανικόβλητος έτρεξα στο στενό μπαλκονάκι. Όχι, δεν ήταν όνειρο, ακόμα τη Σμύρνη έβλεπα. Έπρεπε να βιαστώ, πρώτη μέρα δουλειάς, μην αργήσω. Φόρεσα τα απλά και φτωχικά ρούχα μου, αλλά φρόντισα να γίνω "κοσμοπολίτης", πριν φύγω. Καρφίτσωσα, λοιπόν, στο γελεκάκι μου μια παραμάνα και ξεχύθηκα στη νέα μου ζωή. Το χαμόγελο δεν έφευγε από τα χείλη μου και όλες τις κυρίες στα μπαλκόνια τις χαιρετούσα δίνοντάς τους λουλούδια. Πού να ήξεραν ότι τα έκοβα από τις γλάστρες τους! Ούτε δειλία, ούτε φόβος. Είχε καρφώσει τη μπάλα στο φιλέ ο ενθουσιασμός και το σκορ ήταν "ΕΥΤΥΧΙΑ - ΦΟΒΟΣ 1-0". Κοίταξα στο ρολόι μου και ήταν νωρίς ακόμα έτσι στάθηκα λίγο στην προκουμαία. Δεν ένιωθα πια ξεριζωμένο δεντρί,

αλλά το μόνο που αισθανόμουν ήταν ότι οι ρίζες μου είναι αυτός ο ευλογημένος τόπος. Βέβαια, κάποια πράγματα δεν ξέρω αν θα τα συνηθίσω, γιατί, αν έλεγε στον πατέρα πως εδώ τους μορφωμένους τους εκτιμούν, θα σου έλεγε με τη βραχνή φωνή του «Οι μορφωμένοι είναι τεμπέληδες, αργόσχολοι και τέλος πάντων εγώ όλα αυτά δεν τα καταλαβαίνω. Εγώ εκτιμώ τα ροζιασμένα χέρια, μονάχα τους εργάτες». Δυστυχώς, έτσι μεγάλωσα και εγώ, με αυτές τις αντιλήψεις.

Η ώρα περνούσε κι εγώ κατευθύνθηκα προς το μαγαζί του κυρ-Μιχαλάκη, το μαγαζί μου τώρα πια. Ο κυρ Μιχάλης, δεν είχε ξυπνήσει καλά, είχε τα νεύρα του, από μέτρα μακριά ακούγονταν οι φωνές του. Πήγα και ήλπιζα μονάχα να μην έχω αργήσει. Ευτυχώς, για άλλον χτυπούσε η καμπάνα "κι όχι τελικά για μένα! Το αφεντικό μου έδειξε τι έπρεπε να κάνω και εγώ ξεκίνησα τη δουλειά. Βαριά που ήταν εκείνα τα σακιά, και τόσα πολλά...Φαίνεται άρεσε πολύ η σταφίδα στους Σμυρναίους. Τα λεπτά περνούσαν και επιτέλους άκουσα το αφεντικό να λέει «Φτάνει. Κάντε ένα διάλειμμα, να ξεκουραστείτε». Άνοιξα, λοιπόν, το σάκο μου και πήρα το ψωμοτύρι με δυο ελιές και μια κατακόκκινη ντομάτα. Εκεί που στεκόμουν παρατηρούσα την κίνηση του δρόμου, τους άντρες με τα τσιγκελωτά μουστάκια, τις κυρίες με τα ομπρελίνα που περνούσαν, ακόμα και τους παγομεταφορείς που πήγαιναν από πόρτα σε πόρτα.

Μέσα σ' αυτήν την ωραία μονοτονία ήρθε και κάτι αναπάντεχο. Τα μάτια μου καρφώθηκαν σε μια όμορφη, νεαρή Τουρκάλα. Ήταν σίγουρο πως ο θεός του έρωτα είχε ρίξει καλά τα βέλη του και μου είχε ανοίξει πληγή που δε δεχόταν γιατρεία. Είχε πλούσιο μαλλί, πλεγμένο σε κοτσίδες και φόραγε ένα γαλάζιο κεντητό φόρεμα. Ήμεινα εκεί αποσβολωμένος, αλλά συνειδητοποίησα ότι θα έφευγε. Έπρεπε κάτι να κάνω! Πήρα, λοιπόν, το μαχαίρι και έκοψα τα χαλινάρια των αλόγων, τα οποία οδηγούσαν την άμαξα που τη μετέφερε. Έτσι ήταν σίγουρο ότι θα έμενε λίγο παραπάνω. Τη ρώτησα το όνομά της και εκείνη μου απάντησε, Αϊσέ. Μου είπε πως ήταν κόρη ενός πλουσίου, αλλά εγώ δε νοιάστηκα. Ήταν κατέχουσα και τι με αυτό, επειδή ήμουν φτωχός; Ο έρωτας τα καταφέρνει και νικά σ' όλες τις καταστάσεις. Λίγο πριν φύγει, δώσαμε ραντεβού το άλλο πρωί στο μουράγιο. Έτσι, θα είχα έναν ακόμη λόγο να σηκωθώ το επόμενο πρωινό. Η βαριά φωνή του Χατζησταυρή έδωσε γρήγορο τέλος στο παραμύθι: "Ξαναπάστε δουλειά, μη χάνετε ούτε λεπτό". Έπειτα από λίγο η τύχη μου χαμογέλασε. Ο ρολογόκουκος, κάνοντας το χαρακτηριστικό ήχο, έδειξε εννέα το βράδυ και η δουλειά τελείωσε. Πρώτη μέρα που δούλευα και ήμουν τόσο χαρούμενος, μολοντί κουρασμένος. Αποφάσισα, όμως, να περάσω από ένα καφενείο και να χαλάσω το μισό από το μποναμά που μου 'δωκε το αφεντικό, για να γευτώ το παραδοσιακό κεμπάπ. Στο καφενείο ήταν και ένας ασπρομάλλης γέροντας που είχε στα χέρια του ένα κεχριμπαρένιο κομπολόι. Δυο πλανόδιοι μουσικοί, με το μπαγλαμά και το μπουζούκι, έπαιζαν ένα ζείμπέκικο. Εγώ σηκώθηκα να χορέψω, γιατί ήμουν πια άντρας. Έριξα δυο στροφές, χτύπησα το χέρι μου μια στο πάτωμα και μια στο τραπέζι και κάθισα στη θέση μου. Σε λίγο πήγα να φύγω, όμως ο γέροντας μου

φώναξε «Εσύ παλικάρι, έρχεσαι λίγο». Εγώ τον πλησίασα και εκείνος, δίνοντάς μου το κομπολόι, μου είπε: «Αυτό το κομπολόι θέλει πια νέα χέρια. Μπορεί να μη σε ξέρω, αλλά το ζείμπέκικό σου μου θύμισε εμένα στην ηλικία σου. Για τη λεβέντικη καρδιά σου κράτα το και να με θυμάσαι σαν «ο κυρ Γιάννης». Τον ευχαρίστησα και έφυγα από το γραφικό, ανατολίτικο καφενείο που μοσχοβολούσε ανθρωπιά, απλή και καθάρια.

Η Σμύρνη είχε τυλιχτεί κάτω από το μαύρο μανδύα της νύχτας. Είχε πια βραδιάσει, γι' αυτό και εργάτες με μακριά ραβδιά ανάβανε τα φανάρια του γκαζιού. Μπορεί το σκοτάδι να είχε πέσει σ' αυτή την πόλη, αλλά οι γρίλιες στις καρδιές των ανθρώπων άφηναν να μπει το φως. Διέκρινες στο λιμάνι παρέες παιδιών να συζητάνε, στα μαγαζιά αντίκριζες τους καταστηματαρχες να κατεβάζουν τα ρολά μιας κουραστικής μέρας και στις γειτονιές κυρίες να λύνουν τα μεγάλα και σοβαρά προβλήματα. Κάποια στιγμή συνειδητοποίησα ότι έπρεπε να γυρίσω στο πανδοχείο. Όταν έφτασα, άνοιξα την ξύλινη πόρτα, άφησα τα πράγματά μου και έβαλα στο πρόσωπό μου μια βρεγμένη πετσέτα. Εκείνη τη νύχτα μπορεί να ήμουν ευτυχισμένος, αλλά τον ύπνο τον χρειαζόμουν. Σίγουρα δε θα έμενα πάλι ξάγρυπνος. Μονάχα μια σκέψη έκανα πριν κλείσω τα μάτια μου, ότι εκείνη τη μέρα τη θέση της Σμύρνης στην καρδιά μου είχε κλέψει η Αϊσέ. Έγειρα το κεφάλι μου στο μαξιλάρι, έσφιξα στη χούφτα μου το κομπολόι και αποκοιμήθηκα

@@@@@.....@@@@@.....@@@@@

Ζητείται Ελπίς

Το διήγημα «Ζητείται Ελπίς» του Αντώνη Σαμαράκη ανήκει στην ομώνυμη συλλογή διηγημάτων που εκδόθηκε το 1954 και έκτοτε γνώρισε τεράστια επιτυχία και αγαπήθηκε από το αναγνωστικό κοινό. Ο ακριβής ορισμός της ελπίδας είναι: η πίστη που έχει κάποιος ότι διαθέτει τόσο την θέληση όσο και τον τρόπο, ώστε να πετύχει οποιονδήποτε στόχο του. Τί είναι όμως στην πραγματικότητα η Ελπίδα; Ο Αντώνης Σαμαράκης στο συγκεκριμένο βιβλίο του θίγει αρκετά κοινωνικά θέματα, όπως η ανεργία, η απομόνωση των ανθρώπων από την ζωή και η πραγματοποίηση των ονείρων. Μέσα από τις διάφορες ιστορίες που αναφέρονται και είναι γεμάτες ηθικά διδάγματα επιδιώκει ο συγγραφέας να ενθαρρύνει τους αναγνώστες ώστε να μην μένουν άπραγοι στην πρώτη δυσκολία και κυρίως να μην χάνουν την ελπίδα τους. Όμως αυτό που κεντρίζει μονομιάς το ενδιαφέρον του αναγνώστη είναι ότι στην κάθε ιστορία ξεχωριστά οι ήρωες πασχίζουν για την ελπίδα και την πραγματοποίηση των ονείρων τους που δίνουν φως στην ολοσκότεινη ζωή τους. Ο Σαμαράκης παρουσιάζει με άρτιο τρόπο την κατάσταση που επικρατεί στην σημερινή κοινωνία και βρίσκεται στον πυρήνα των προβλημάτων. Αλλά στο τελευταίο ομότιτλο διήγημα ο πρωταγωνιστής αντιπροσωπεύει τις σκέψεις και τις απόψεις του ίδιου του συγγραφέα και σε αυτό εμπεριέχεται το αδιαμφισβήτητο και ατέρμονο αίτημα των ανθρώπων για ελπίδα. Θα τα καταφέρουμε τελικά ;

Νίκη Σωτηροπούλου Γ4

Το Λάθος

Το λάθος (1965) είναι ένα αστυνομικό - ψυχολογικό μυθιστόρημα του πολυβραβευμένου Έλληνα πεζογράφου Αντώνη Σαμαράκη. Η ιστορία στο βιβλίο λαμβάνει χώρα κατά πάσα πιθανότητα στην Ελλάδα σε περίοδο αυταρχικού καθεστώτος και πρωταγωνιστές είναι δύο πολύ διαφορετικοί άνδρες. Ο πρώτος, ένας ανακριτής ταγμένος και απόλυτα έμπιστος του καθεστώτος και ο δεύτερος, ένας «φιλήσυχος» πολίτης όπως αυτοχαρακτηρίζεται, ύποπτος για συνωμοτικές κινήσεις ενάντια σε αυτό. Η συγκυρίες λοιπόν, τα φέρνουν έτσι ώστε αυτοί οι δύο άνθρωποι να περάσουν ανεκτίμητες ώρες συντροφικότητας και ανεμελιάς που θα τους φέρουν αντιμέτωπους με πτυχές του εαυτού τους που ποτέ ξανά δεν είχαν γνωρίσει. Ένα έργο βγαλμένο από τη ζωή, που υπερτονίζει την αδυναμία των ανθρώπων απέναντι στα συναισθήματα και στα πάθη τους.

Μαρία Χάλια Γ'4

<<Ζητείται Ελπίς>>... (Απεγνωσμένα)

Στο βιβλίο «Ζητείται Ελπίς» ο συγγραφέας Αντώνης Σαμαράκης πραγματεύεται επίκαιρα θέματα μέσα σε 12 συγκλονιστικά διηγήματα, τα οποία, βγαλμένα από διαφορετικές ζωές και καταστάσεις, είναι έτοιμα να αναζωπυρώσουν στον αναγνώστη έντονα συναισθήματα και ατέρμονες σκέψεις. Δώδεκα διαφορετικές ιστορίες, ένας κοινός θεματικός άξονας: η ανάγκη για ψυχική δικαίωση, μια δικαίωση που δεν ήρθε ποτέ και αναμένεται διακαώς. Κάθε ιστορία με τη δική της φωνή, φωνάζει για μια στιγμή ελπίδας.

Βασιλιάννα Πετράκη, Γ4

Η ΝΙΝΑ ΣΑΜΠΑΣΒΙΛΙ ΜΑΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ ΣΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑ

Η Γεωργία βρίσκεται στον Καύκασο. Βρέχεται από τον Εύξεινο Πόντο και ανήκει πλήρως στην Ευρώπη, αν και έχει συνάψει σχέσεις και με την Ασία. Συνορεύει με τη Ρωσία, την Τουρκία, την Αρμενία και το Αζερμπαϊτζάν. Πρωτεύουσα της Γεωργίας είναι η Τιφλίδα, η οποία στα γεωργιανά λέγεται Τμπιλίσι (*Tbilisi*), που σημαίνει "ζεστή πηγή". Άλλες σημαντικές πόλεις είναι το Σουχούμι, το Μπατούμι, το Κουταΐσι, την Μτσκέτα και το Γκόρι. Ο

συνολικός πληθυσμός της χώρας ανέρχεται σε 3.720.400 κατοίκους, σύμφωνα με επίσημες εκτιμήσεις του 2016. Στο παρελθόν η χώρα αποτελούσε μία από τις δημοκρατίες που συναπάρτιζαν τη Σοβιετική Ένωση.

Στη συντριπτική τους πλειοψηφία, οι Γεωργιανοί (σήμερα 82%) είναι Χριστιανοί Ορθόδοξοι.

Το εκπαιδευτικό επίπεδο του λαού είναι ιδιαίτερα υψηλό.

Η περιοχή της σύγχρονης Γεωργίας κατοικείται συνεχώς από τη λίθινη εποχή. Κατά την κλασική περίοδο άκμασαν τα πρώτα τοπικά βασίλεια της Κολχίδας και της Ιβηρίας. Οι πρωτογεωργιανές φυλές εμφανίστηκαν αρχικά στη γραπτή ιστορία κατά τον 12ο αιώνα π.Χ. Κατά τον 4ο αιώνα π.Χ. καταγράφεται ένα ενωμένο βασίλειο της Γεωργίας.

Τα δύο πρώτα βασίλεια στην περιοχή κατά την ύστερη αρχαϊκή περίοδο ήταν γνωστά στους αρχαίους Έλληνες και τους Ρωμαίους ως Ιβηρία στην ανατολική σημερινή Γεωργία, και Κολχίδα στα δυτικά. Και τα δύο ήταν από τα πρώτα κράτη στον ευρύτερο Καύκασο που υιοθέτησαν τον χριστιανισμό (το 337 ή το 319 μ.Χ.). Κατά την ελληνική μυθολογία, στην Κολχίδα βρισκόταν το χρυσόμαλλο δέρας που αναζήτησε ο Ιάσωνας και οι Αργοναύτες. Το δέρας πιθανώς να αναφέρεται στην τοπική τεχνική χρήσης δερμάτων για τη συλλογή χρυσού από τα ποτάμια. Τους τελευταίους αιώνες της προχριστιανικής περιόδου, η περιοχή, ως Βασίλειο της Ιβηρίας, επηρεάστηκε τόσο από τους Έλληνες από τη δύση όσο και από τους Πέρσες από την ανατολή.

Το Βασίλειο της Γεωργίας έφτασε την ακμή του τον 12ο και 13ο αιώνα, περίοδος γνωστή ως χρυσή εποχή ή Αναγέννηση της Γεωργίας, κατά τη βασιλεία του Δαβίδ του Χτίστη και της βασίλισσας Θάμαρ. Η πρώιμη αυτή αναγέννηση, που προηγήθηκε της ευρωπαϊκής, χαρακτηρίστηκε από την άνθηση ρομαντικών και ιπποτικών παραδόσεων, φιλοσοφικές αναζητήσεις, και μία σειρά πολιτικών καινοτομιών στην κοινωνία και την οργάνωση του κράτους, όπως η θρησκευτική και εθνική ανοχή. Κληρονομιά της εποχής αυτής είναι σημαντικοί ναοί, ρομαντική ποίηση και λογοτεχνία, ενώ ο βασιλιάς Δαβίδ θεωρείται ο πιο δημοφιλής και επιτυχημένος Γεωργιανός ηγέτης στην ιστορία.

Η εγγονή του Δαβίδ, Θάμαρ, πέτυχε να εξουδετερώσει κάθε αντίσταση και να εδραιώσει μία αυτοκρατορία.

Η Αγία Νίνα (ή Νίνω) γεννήθηκε στην Καππαδοκία, όπου κατοικούσαν πολλοί Γεωργιανοί και φέρεται ως συγγενής του Αγίου Μεγαλομάρτυρα Γεωργίου του Τροπαιοφόρου. Ο πατέρας της, Ζαβουλών, ευσεβής και φημισμένος στρατιωτικός, πριν ακόμα νυμφευθεί, είχε φύγει από την πατρίδα του Καππαδοκία, για να προσφέρει τις υπηρεσίες του στον αυτοκράτορα Μαξιμιανό. Η μητέρα της, Σωσάννα, ήταν αδελφή του Επισκόπου Ιεροσολύμων Ιουβενάλιου. Ο πατέρας της, φλεγόμενος από αγάπη προς τον Θεό, έγινε, με την συγκατάθεση της συζύγου του, μοναχός στην έρημο του Ιορδάνη. Η μητέρα της Αγίας Νίνας τοποθετήθηκε ως διακόνισσα στο Ναό της Αναστάσεως. Την

Αγία Νίνα την παρέδωσαν στην ευλαβέστατη Γερόντισσα Νιοφόρα, για να την αναθρέψει.

Όταν η Αγία Νίνα μελετούσε το Ευαγγέλιο και έφθασε στο κεφάλαιο που έγραφε για την σταύρωση του Κυρίου, ο λογισμός της σταμάτησε στον χιτώνα του Χριστού. Αναρωτήθηκε που αν βρίσκεται άραγε η επίγεια πορφύρα του Υιού του Θεού. Της είπαν, λοιπόν, ότι κατά την παράδοση, αυτή φυλασσόταν στην πόλη Μιτοχέτη της Ιβηρίας (Γεωργίας). Τη μετέφερε εκεί ο ραβίνος της πόλεως που ονομαζόταν Ελιόζ, ο οποίος την είχε παραλάβει από το στρατιώτη που την κέρδισε στην κλήρωση κάτω από τον Σταυρό. Τα λόγια αυτά χαραχτήκαν βαθιά στην καρδιά της. Και παρακάλεσε την Θεοτόκο να την αξιώσει να πάει στην Χώρα των Ιβήρων, για να προσκυνήσει τον χιτώνα του Υιού και Θεού της. Η Παναγία

άκουσε την προσευχή της και εμφανίσθηκε στον ύπνο της Αγίας. Την προέτρεψε να πάει στην Ιβηρία να κηρύξει το Ευαγγέλιο του Χριστού και της πρόσφερε ένα Σταυρό από κληματόβεργες, που θα ήταν η ασπίδα και ο φύλακας της. Η Αγία ξύπνησε και είδε στα χέρια της το θαυμαστό Σταυρό. Τον ασπάσθηκε, έκοψε μια κοτσίδα από τα μαλλιά της, την έπλεξε στον Σταυρό και πήγε να συναντήσει αμέσως το Θείο της Επίσκοπο Ιουβενάλιο. Εκείνος διέκρινε το θέλημα του Θεού και της έδωσε την ευχή του. Έτσι μετά από εντολή της Θεοτόκου, κήρυξε το Ευαγγέλιο στη Γεωργία, περί τον 3ο Αιώνα μ.Χ. Η αποστολική της δράση και το χάρισμα της Θαυματουργίας οδήγησαν τους βασιλείς της Γεωργίας Μιριάν (265-342 μ.Χ.) και Νάνα στην αλήθεια του Χριστού.

Η Αγία βρήκε τον τόπο, όπου είχε εναποτεθεί ο χιτώνας του Χριστού, στον κήπο των ανακτόρων και εκεί ανήγειρε το Ναό του Αγίου Στύλου.

Η Αγία Νίνα κοιμήθηκε οσίως με ειρήνη και ο Θεός την δόξασε διατηρώντας το τίμιο λείψανό της άφθαρτο.

Νίνα Σαμπασβίλι, Β2

My ideal school

Hi everybody,

This is Chrisanthi from Argos, Greece and I'll tell you about my ideal school. It is quite unlike any of them we have heard of and it represents my own ideas and beliefs about education.

Firstly, lessons start at 7.30am and finish at 12.30am. This way, students have more time to be prepared for the next day. Also, tests are taken once a month in order teachers to be able to evaluate the progress of each student. Moreover, there are six breaks of ten minutes each so as pupils to take a breath and recharge their batteries. In addition, kids work in groups in class, because that helps them to improve their cooperative skills. Furthermore, all the students are able to choose the subjects they are going to study each term. This way, they have the opportunity to select their favourite subjects. The majority of teachers are tolerant, patient, calm, willing to teach and knowledgeable. What is more, all the students are able to express their opinion about trips or events.

Secondly, my ideal school is located in a peaceful place in the middle of nature in order that children can breathe fresh air and have contact with the environment. Additionally, it is colored with various as well as bright colours. Therefore, it is a very remarkable and beautiful building. Besides that, it has a huge playground, airy classrooms and innumerable facilities such as three gigantic libraries, two labs of Science and ICT, a theatre as well as four fields of football. Consequently, students have the chance to be members of a large number of clubs. It also, provides a school canteen and a small restaurant which serves a variety of healthy food like fruit salads or vegetables. Needless to say that, it offers a wheelchair ramp for disabled students, because every child must have access to education.

In conclusion, there are a lot of alternative ideas and methods that can change the schools all over the world so as to create a better educational system. I would be happy to read your comments and your opinions! Should you require any further information, don't hesitate to ask me. Write back soon and let me know about your ideal schools.

Best wishes,

Chrisanthi

(ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΥΝ ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 11...)

Προβληματισμοί???

Τελικά υπάρχει λύση.

Κλιματική Αλλαγή... Ένα πρόβλημα που αντικατοπτρίζει την ζοφερή πραγματικότητα και, δυστυχώς, μας δείχνει σε πόσο κρίσιμη κατάσταση βρίσκεται ο ήδη καταπονημένος πλανήτης μας. Η κλιματική αλλαγή δεν επηρεάζει μόνο τον οικολογικό τομέα και γενικά το φυσικό περιβάλλον, αλλά και τον οικονομικό τομέα, όπου οι επιπτώσεις είναι επιστημονικά αναμφισβήτητες. Ως κλιματική αλλαγή νοείται η μεταβολή του παγκόσμιου κλίματος και ειδικότερα οι μεταβολές των μετεωρολογικών συνθηκών που εκτείνονται σε μεγάλη χρονική κλίμακα και οφείλονται κατά κύριο λόγο, έμμεσα ή άμεσα, σε ανθρώπινες δραστηριότητες. Συγκεκριμένα, κατά τη διάρκεια των τελευταίων 50 ετών, οι ανθρώπινες δραστηριότητες έχουν προκαλέσει αύξηση των ποσοτήτων διοξειδίου του άνθρακα και άλλων αερίων (των λεγόμενων «αερίων του θερμοκηπίου») Τα αέρια αυτά εγκλωβίζουν την υπέρυθη ακτινοβολία που εκπέμπεται από τη Γη, αντί να της επιτρέψουν την ελεύθερη διαφυγή στο διάστημα. Λόγω του κλιματικού αυτού φαινομένου παγιδεύεται επιπρόσθετη θερμότητα στα χαμηλότερα ατμοσφαιρικά στρώματα. Η αύξηση της περιβαλλοντικής θερμοκρασίας απειλεί να οδηγήσει σε υψηλότερα επίπεδα ορισμένων ατμοσφαιρικών ρύπων, να υπάρξει αύξηση της μετάδοσης ασθενειών, αλλά και αύξηση του κινδύνου ακραίων καιρικών φαινομένων. Επιπρόσθετα, οι επιστήμονες κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου και προμηνύουν πως θα υπάρξουν και κάποιες άλλες πολύ σημαντικές επιπτώσεις που θα εμφανιστούν στο κοντινό μέλλον. Αρχικά, σύμφωνα με έρευνες που έχουν διεξαχθεί, οι επιστήμονες πιστεύουν ότι ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού της γης θα εκλείψει, ότι κάποιοι θα έχουν καταχραστεί πολλά χρήματα για να δοθεί λύση στο πρόβλημα, αλλά και ότι οι μέχρι τώρα ιάσιμες ασθένειες θα έχουν μεταλλαχτεί σε σοβαρές θανατηφόρες επιδημίες. Για αυτό το λόγο, οι ισχυροί αυτού του κόσμου πρέπει να αναλογιστούν σε τι κατάσταση βρίσκεται ο πλανήτης μας, να μη συγκαλούν άσκοπες παγκόσμιες συνόδους που δεν παράγουν κανένα αποτέλεσμα, αλλά να βρουν μια ωφέλιμη για όλους λύση.

Μαρία Πασπαλιάρη. Β2

Εφηβεία και βαθμοί στο σχολείο

Οι γονείς δίνουν εξαιρετική βαρύτητα στη βαθμολογία, γιατί πιστεύουν ότι έτσι το παιδί τους θα επιβιώσει πιο εύκολα στους δύσκολους καιρούς μας. Αυτό το συμπέρασμα όμως, είναι σωστό εν μέρει. Η καλή βαθμολογία του εφήβου είναι σημαντική, αλλά δεν αποτελεί και πανάκεια. Αν, απεναντίας, οι καλοί βαθμοί έχουν αποκτηθεί ύστερα από ασφυκτικές πιέσεις των γονιών, τότε το παιδί είναι πολύ πιθανό στην εφηβεία να αντιδράσει και να αρχίσει μια καθοδική βαθμολογική πορεία. Καλό είναι όταν οι επιδόσεις «πέφτουν» οι γονείς να εξετάζουν με ψυχραιμία την κατάσταση και να προσέχουν διπλά τη συμπεριφορά τους. Αν δεν αντιμετωπίσουν την κατάσταση υπομονετικά και θετικά, ίσως χάσουν τελείως τη δυνατότητα να στηρίξουν το παιδί τους.

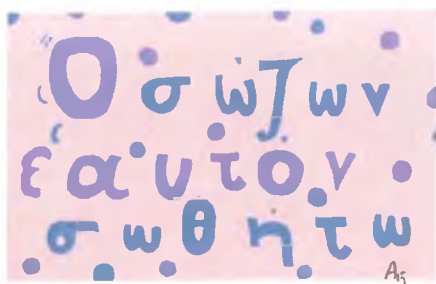
**Τι χάλια είναι αυτά,
Τοτέ; Γιατί πήρες
ένα στα μαθηματικά;
Δεν το πήρα εγώ μπαμπά,
η δασκάλα μου το έδωσε!**

(Από την Αλεξάνδρα Καππάτου Ψυχολόγο - Παιδοψυχολόγο)

Ειρήνη Θεωνά. Β1

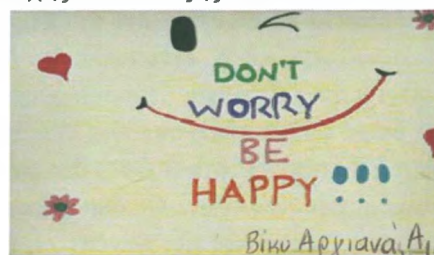
@ Εφηβεία και Διαδίκτυο @

Στην εποχή μας οι τεχνολογικές καινοτομίες κατέχουν εξέχουσα θέση στη ζωή των εφήβων, αυξάνοντας τον κίνδυνο εθισμού. Η χρήση του Διαδικτύου έχει μπει στην καθημερινότητά μας σε τέτοιο βαθμό ώστε πλέον θεωρείται απαραίτητη, λόγω του τεράστιου εύρους δυνατοτήτων που. Τα νέα παιδιά χρησιμοποιούν το Διαδίκτυο για να ενημερωθούν, για να επικοινωνούν με άλλους και για να διασκεδάζουν. Εννοείται ότι με σωστή και ελεγχόμενη χρήση το Διαδίκτυο είναι ένα εξαιρετικό εργαλείο, που έχει αναβαθμίσει σημαντικά την ποιότητα της ενημέρωσης, της επικοινωνίας όπως και της ψυχαγωγίας στην εποχή μας. Είναι πλέον γνωστό όμως πως η αλόγιστη και ανεξέλεγκτη πρόσβαση στο Διαδίκτυο μπορεί να οδηγήσει σε σοβαρούς κινδύνους, όπως σε κατάσταση εθισμού που αρχικά εκδηλώνεται με συμπεριφορά εμμονής με στοιχεία παρορμητισμού και έντονη ανάγκη για χρήση όλο και μεγαλύτερης διάρκειας. Ένα άτομο που έχει εθιστεί στη χρήση του Διαδικτύου, καταλήγει να ασχολείται με αυτό πολύ περισσότερο χρόνο απ' ό,τι συνειδητοποιεί και αν για

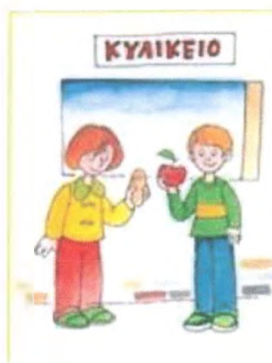
οποιοδήποτε λόγω διακοπεί η πρόσβασή του σε αυτό προκαλούνται προβλήματα σε πολλά επίπεδα, όπως στις ακαδημαϊκές επιδόσεις, στην ατομική υγιεινή, στις συνήθειες διατροφής και ύπνου, στη ψυχοκοινωνική ένταξη και στις σχέσεις με τους άλλους. Επίσης εμφανίζονται και ψυχοσωματικές αντιδράσεις ή συμπτώματα, όπως εκνευρισμός, άγχος, εμμονή, αγωνία ή φαντασιώσεις για το τι συμβαίνει στο διαδικτυακό κόσμο, καθώς και ηθελημένες ή ασυνειδητες κινήσεις δακτυλογράφησης, κ.λπ. Ακόμη, μπορεί να παρουσιαστούν

συναισθηματικές δυσκολίες, επιθετικότητα ή υπερκινητικότητα. Παρόλο που το εθισμένο άτομο ίσως καταλαβαίνει ότι τα προβλήματα αυτά σχετίζονται μερικώς ή εξ ολοκλήρου με την υπερβολική χρήση του Διαδικτύου, δε σταματά. Ακόμη και όταν διατίθεται να ελέγξει τον εαυτό του και να περιορίσει την πρόσβαση μόνο του, δυσκολεύεται και συχνά αποτυγχάνει. Συγκεκριμένα, στη χώρα μας, η κατάχρηση και ο εθισμός των νέων στο Διαδίκτυο έχουν πάρει ανησυχητικές διαστάσεις. Φαίνεται πως οι δυνατότητες εύκολης δικτύωσης και ψυχαγωγίας που προσφέρει το Διαδίκτυο προσελκύουν πολλούς εφήβους που χαρακτηρίζονται από έντονες τάσεις ανεξαρτητοποίησης, ανάγκη αναζήτησης νέων εμπειριών και άγνοια κινδύνου, συνεχή ενασχόληση με προσωπικές σκέψεις και συναισθήματα και ανάγκη αποδοχής και ένταξης στο σύνολο. Στον κόσμο του Διαδικτύου δίνεται η ευκαιρία στους εφήβους να προβάλλουν έναν βελτιωμένο ανώνυμο εαυτό και να χαλαρώνουν βγαίνοντας από την πραγματικότητά τους. Καθώς ικανοποιούν κάποιες ανάγκες, νιώθουν ευχάριστα, ξεχνιούνται και αφήνονται, με αποτέλεσμα να θέλουν συνεχώς να βρίσκονται συνδεδεμένοι. Εξαρτάται όμως και από τη ψυχοσύνθεση κάθε εφήβου που είτε τον προδιαθέτει είτε τον προστατεύει από τέτοιου είδους εξαρτητικές συμπεριφορές και καταχρήσεις. Σε κάθε περίπτωση όμως, ο εθισμός στο Διαδίκτυο είναι μία αναστρέψιμη κατάσταση, αρκεί να υπάρχουν πρόθεση και κατάλληλη βοήθεια.

Μαρία Πασπαλιάρη, Β2

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ... ΤΟΝ ΚΥΛΙΚΕΙΑΡΧΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ!

Είστε ο κυλικειάρχης του σχολείου μας... Πώς αισθάνεστε γι' αυτό;

Νοιώθω περίφημα, καθώς αυτό είναι μία καινούρια εμπειρία για μένα. Με ευχαριστεί επίσης το γεγονός ότι παιδιά που δεν είναι πλέον στο σχολείο, καθώς φοιτούν πια στο Λύκειο, έρχονται να μας δουν.

Πόσα χρόνια δουλεύετε εδώ;

Τρία χρόνια ήδη, και έχουν περάσει τόσο γρήγορα...

Δουλεύετε μόνος ή συνεργάζεστε με κάποιον;

Συνεργάζομαι με τη γυναίκα μου, τη Δήμητρα, που με βοηθά και με στηρίζει πολύ, καθώς οι ώρες που είμαστε στο κυλικείο είναι αρκετές.

Τα παιδιά σας δυσκολεύουν;

Όχι. Με ευχαριστεί που τα εξυπηρετώ και έχω αποκτήσει μια σχέση εμπιστοσύνης μαζί τους.

Απ' ό,τι βλέπουμε σερβίρετε κιόλας... Σας δυσκολεύει αυτό;

Ναι πράγματι σερβίρω, αλλά όχι δεν δυσκολεύομαι καθόλου, αντιθέτως με ευχαριστεί πολύ.

Ψωνίζουν πολλά παιδιά από το κυλικείο;

Αρκετά παιδιά, και λόγω της οικονομικής κρίσης προσπαθούμε να κρατάμε σταθερές και χαμηλές τις τιμές των προϊόντων που διαθέτουμε ώστε να μπορούν να σιτίζονται περισσότερα παιδιά.

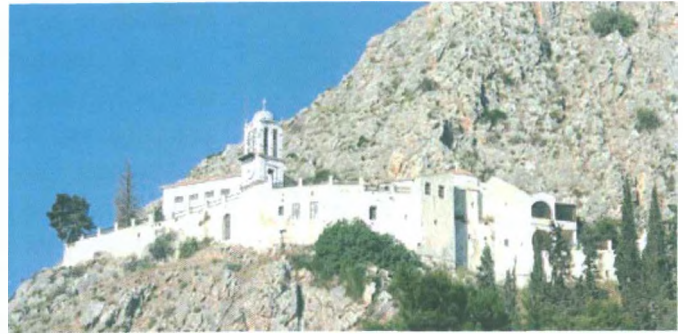
Για πόσο σκοπεύετε να μείνετε στο κυλικείο μας;

Για αρκετό καιρό, καθώς αυτή η δουλειά μας κάνει χαρούμενους πολύ και είναι αρκετά διασκεδαστική. Η εμπιστοσύνη των παιδιών και των καθηγητών μας δίνει δύναμη να συνεχίσουμε.

ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ ΣΥΡΕΓΓΕΛΑ, Α3 (στην οποία ανήκει και η συνέντευξη του προηγούμενου τεύχους)

Περιδιαβάζοντας στις ομορφιές του τόπου μας

Η ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΚΑΤΑΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ Η ΠΟΡΤΟΚΑΛΟΥΣΑ, ΣΤΟ ΑΡΓΟΣ.

Στην Βορειοδυτική πλευρά του ορεινού όγκου της Λάρισας που υψώνεται στα δυτικά της πόλεως του Άργους βρίσκεται το παμπάλαιο μοναστήρι της Παναγίας. Ονομάζεται Κατακεκρυμμένη εξ' αιτίας της παλαιάς εικόνας της Παναγίας που βρέθηκε κατά την προφορική παράδοση στη σπηλιά ακριβώς κάτω από το ναό, χώρος, ο οποίος μέχρι σήμερα καλείται «Εύρεση». Σύμφωνα με την παράδοση, μια

ισχυρή λάμψη μέσα στη νύχτα οδήγησε τους χριστιανούς στη σπηλιά ή κάποιος ευσεβής χριστιανός, ύστερα από σχετικό όνειρο, οδήγησε κληρικούς και λαϊκούς στο ίδιο σημείο, όπου βρήκαν την εικόνα και αποφάσισαν στη συνέχεια να κτίσουν εκκλησία. Επίσης ονομάζεται και Πορτοκαλούσα λόγω ενός παλαιού εθίμου, κατά το οποίο οι Αργείοι έριχναν πορτοκάλια στα νεόνυμφα ζευγάρια που επισκέπτονταν τη μονή κατά την πανήγυρη της στα Εισόδια της Θεοτόκου (21 Νοεμβρίου). Η εικόνα ευρίσκεται μετά το νάρθηκα, αριστερά σε ξυλόγλυπτο κουβούκλιο και πρέπει να τη θεωρήσουμε έργο τέχνης ιδιαίτερης καλλιτεχνικής αξίας. Η όλη «κατασκευή» είναι εντυπωσιακή, διότι πρόκειται για μια «δίφυλλη» δημιουργία. Στο αριστερό φύλλο εικονίζεται η Παναγία Γλυκοφιλούσα, η οποία σαν τρυφερή και στοργική μάνα σκύβει στο παιδί της με αγάπη. Το δεξιό φύλλο φέρει την ίδια επικάλυψη και επάνω ψηλά την επιγραφή «Αγίου Δημητρίου του Νέου» και σε δεύτερο επίπεδο (στο βάθος) δύο ανάγλυφες μορφές. Το ανάγλυφο αυτό είναι «αρνητικό», όπως τα καλούπια δηλαδή των γλυπτών. Οι δύο μορφές δεν διακρίνονται καθαρά, γιατί υπάρχει στο μέσο του φύλλου ένας σταυρός, προφανώς μεταγενέστερη προσθήκη. Πιθανότατα και με βάση την επιγραφή, η μία ανάγλυφη μορφή παριστάνει το Νεομάρτυρα Δημήτριο από το χωριό Λιγουδίτσα Τριφυλλίας, ο οποίος αποκεφαλίστηκε από τους Τούρκους στην Τρίπολη το 1803 μ.Χ.. Η άλλη μορφή παριστά πιθανότατα τον Οσιομάρτυρα Παύλο, ο οποίος καταγόταν από το Σοπωτό Καλαβρύτων και μαρτύρησε επίσης στην Τρίπολη το 1818 μ.Χ..

Μία γραπτή μαρτυρία στα μέσα του 10ου αιώνας μ.Χ. από τον αδελφό του Αγίου Πέτρου επισκόπου Άργους, Άγιο Παύλο επίσκοπο Κορίνθου, μας πληροφορεί για μια γυναικεία μονή της Παναγίας στο Άργος στην οποία ηγουμένη ήταν η Μάρθα. Στη συνέχεια έχουμε πληροφορίες για επανίδρυση της μονής ως ανδρώας γύρω στα 1700 μ.Χ. και η δράση της συνεχίστηκε ως τα 1856 μ.Χ. οπότε γίνεται ενοριακός ναός. Το 1906 μ.Χ., το Μεγάλο Σάββατο προς Κυριακή του Πάσχα, 4 Απριλίου, καταστράφηκε από πυρκαγιά, που προήλθε πιθανότατα από πυροτέχνημα. Από το 1911 μ.Χ. λειτουργεί ως παρεκκλήσι του Τιμίου Προδρόμου. Η Μονή συνδέθηκε με διάφορα γεγονότα της προεπαναστατικής και επαναστατικής περιόδου. Λειτουργήσε το πρώτο σχολείο του Άργους (1798 μ.Χ.) με πρωτοβουλία των Περουκαίων (γνωστή οικογένεια του Άργους). Εκεί δίδαξε ο περίφημος Αγάπιος Λεονάδρος, ιδρυτής της σχολής της Δημητσάνας, έχοντας ανάμεσα σε άλλους μαθητή του τον Παλαιών

Πατρών Γερμανό (που χειροτονήθηκε διάκονος στη Μονή από το θείο του, επίσκοπο Άργους, Ιάκωβο, αλλά και ο αδερφός του Ησαΐας, καθώς και ο Η. Καλαράς από το Αγιονόρι της Νεμέας, που ήταν σχολάρχης την περίοδο 1805 - 1821 μ.Χ., ο ιερομόναχος Νικηφόρος Παμπουκής από τα Καλάβρυτα και οι μοναχοί Ιερεμίας και Ραφαήλ. Ως σχολείο λειτουργήσε και μετά το 1821 μ.Χ. Μετά την ήττα των Ελλήνων στον Ξεριά (25 Απριλίου 1821 μ.Χ.) ο άμαχος πληθυσμός αλλά και αρκετοί μάχιμοι, όπως ο Παπαρσένης Κρέστας από το Κρανίδι, κατέφυγαν στη Μονή, για να αποφύγουν την οργή του Κεχαγιάμπεη. Επίσης, ιδρύθηκε εκεί το 1822 μ.Χ. το πρώτο ελληνικό νομισματοκοπείο, το οποίο όμως δεν πρόλαβε να λειτουργήσει αφού καταστράφηκε κατά την εισβολή του Δράμαλη στο Άργος. Στις 27 Απριλίου 1941 μ.Χ. βομβαρδίστηκε από τους Γερμανούς και σκοτώθηκαν περί τα 10 άτομα.

Ο προσανατολισμός του ναού είναι υποταγμένος σε αυτόν του απόκρημνου βράχου. Το Καθολικό είναι δυσπόστατο αφιερωμένο στα εισόδια και τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου. Έξω στο μεγάλο προαύλιο δεσπόζει το καμπαναριό του 1907 μ.Χ. φτιαγμένο από δωρεές των εν Αμερική Αργείων, το μεγάλο νεοκλασικό κτίριο,

καθώς επίσης και το ρολόι, έργο του Λεωνταρίτη ρολογά Ματόπουλου, που χρόνια ολάκερα ενημερώνει τους Αργεΐτες για το πέρασμα του χρόνου. Στο υπόγειο της μονής βρίσκονται διάδρομοι με διακλαδώσεις που οδηγούν σε διάφορους χώρους όπως κελιά, το ναΐδριο του Αγίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου, το οστεοφυλάκιο της μονής, αποθήκες, δεξαμενές, αλλά και στην «Εύρεση». Τα σημαντικότερα από τα σωζόμενα ιερά κειμήλια της Μονής είναι ένα Ευαγγέλιο έκδοσης Βενετίας (1776 μ.Χ.) και δύο εικόνες: μία των Εισοδίων της Θεοτόκου (1705 μ.Χ.) και άλλη μία, της Παναγίας Γλυκοφιλούσας.

(Πηγή:portokalousa.blogspot)

Τι δεν είναι Πάσχα:

Πάσχα δεν είναι το αρνί, δεν είναι το κόκκινο αυγό, δεν είναι το τσουρέκι, δεν είναι η λαμπάδα, δεν είναι τα καινούρια ρούχα, δεν είναι η παρουσία μας στην Εκκλησία δέκα λεπτά πριν το «Χριστός Ανέστη» και ένα λεπτό μετά. Πάσχα δεν είναι η λατρεία του φαγητού, το πανηγύρι, ο χορός και το ποτό. Πάσχα δεν είναι οι σουβλες στο δρόμο, δεν είναι η ανταλλαγή ευχών, δεν είναι η επιστροφή στο χωριό. Ή, τουλάχιστον, δεν είναι μόνο αυτά.

Πάσχα είναι πάνω απ' όλα η γεύση της Βασιλείας του Θεού, η φωνή του Ουρανού που έρχεται μέσα μας, όταν μεταλαμβάνουμε στην Θεία Λειτουργία. Τότε η ψυχή μας, έστω και για λίγο, μεταμορφώνεται, ηρεμεί, νιώθει κάτι Από την συγγνώμη και την αγάπη που ανατέλλει μέσα από τον Τάφο. Τότε, νιώθουμε πως μ' όλο τον κόσμο είμαστε αδέρφια, γιατί μετέχουμε του κοινού ποτηριού της Ζωής. Πάσχα είναι η αλλαγή της ζωής μας, η ανάσταση μας από τα πάθη και τις κακίες που μας δέρνουν. Δεν αξίζει να λέμε ότι ήρθε το Πάσχα κι εμείς δεν είμαστε συμφιλιωμένοι με το Θεό, το συνάνθρωπο, το γείτονα, τον εαυτό μας, ότι

δεν νιώθουμε πιο ελεύθεροι από τα δεσμά της κακίας και του θανάτου. Πάσχα άλλωστε είναι η συντριβή του έσχατου εχθρού της ανθρωπίνης φύσης, που είναι ο θάνατος: Θανάτω θάνατον πατήσας...

Πάσχα είναι η αφορμή για ενότητα, ενότητα μεταξύ των λαών και των κοινωνιών. Δεν γίνεται να λέμε ότι γιορτάζουμε την Ανάσταση και ο πόλεμος και η διχόνοια κυριαρχεί στις ψυχές μας. Δεν γίνεται να λέμε ότι πιστεύουμε στα μηνύματα του Χριστού και να επικαλούμαστε αυτή την ιδιότητα μας και να συντριβούμε λαούς, υπολήψεις, συνειδήσεις, συνανθρώπους, πλησίον, αδελφούς μας. Δεν γίνεται να κάνουμε Πάσχα με κακία για τους άλλους, όποιοι κι αν είναι αυτοί, ό,τι κι αν μας έχουν κάνει!

(Πηγή: εφημερίδα Διψώ, τ. 77)

Σταγόνες ...σοφίας

Ποιος είμαι εγώ; ρώτησε ένας νέος τον πνευματικό του δάσκαλο. Είσαι εκείνο που σκέφτεσαι! απάντησε ο σοφός. Θα σου το εξηγήσω με μια ιστορία.

Μια μέρα, από τα τείχη της πόλης, στο ηλιοβασίλεμα βαθιά στον ορίζοντα, φάνηκαν δυο άνθρωποι που αγκαλιαζόντουσαν.

Είναι ο πατέρας και η μητέρα, σκέφτηκε ένα κοριτσάκι.

Είναι δυο εραστές, σκέφτηκε ένας άνδρας τρυφερός.

Είναι δυο φίλοι που συναντήθηκαν μετά από πολλά χρόνια, σκέφτηκε ένας μοναχικός άνθρωπος.

Είναι δυο έμποροι που έκλεισαν μια συμφωνία, σκέφτηκε ένας άνθρωπος άπληστος για τα χρήματα.

Είναι ένας άνθρωπος που αγκαλιάζει τον γιο του που γύρισε από τον πόλεμο, σκέφτηκε μια γυναίκα μεγαλόψυχη.

Είναι μια κόρη που αγκαλιάζει τον πατέρα της που γύρισε από το ταξίδι, σκέφτηκε ένας πονεμένος άνθρωπος που έχασε την κόρη του.

Είναι δυο ερωτευμένοι σκέφτηκε μια κοπέλα που ονειρευόταν την αγάπη.

Είναι δυο άνθρωποι που τσακώνονται μέχρι θανάτου, σκέφτηκε ένας δολοφόνος.

Ποιος ξέρει γιατί αγκαλιάζονται, σκέφτηκε ένας άνθρωπος σκληρόκαρδος.

Κάθε σκέψη, κατέληξε ο σοφός δάσκαλος, αποκαλύπτει αυτό που είσαι. Να παρατηρείς συχνά τις σκέψεις σου, μπορούν να σου αποκαλύψουν περισσότερα πράγματα για τον εαυτό σου παρά οποιοσδήποτε δάσκαλος...!!

(Πηγή, i-Paideia.gr)

Πρωτο...μαγειρέματα

Ο γύρος του κόσμου σε 80 συνταγές

Πρωτο...
μαγειρέματα

ΙΣΠΑΝΙΑ CHOCOLATE CON CHURROS

Τσούρος με ζεστή σοκολάτα

Ένας Ισπανός θα παραξενευόταν διαβάζοντας μια συνταγή για τσούρος (churros). Τα λεπτά, ξεροτηγανισμένα μπαστουνάκια, με γεύση που φέρνει προς τους λουκουμάδες και τις τηγανίτες, βρίσκονται καθημερινά στο δρόμο του. Όποια ώρα θέλει, για πρωινό ή βραδινό σνακ, δύο βήματα από το σπίτι ή τη δουλειά του.

Ευτυχώς, για τους λιγότερο τυχερούς, υπάρχει πάντα και η συνταγή.

ΥΛΙΚΑ ΓΙΑ 4 ΑΤΟΜΑ

- 110 γρ ζάχαρη + $\frac{1}{4}$ του γλυκού
- 1 κουτ. γλυκού κανέλα σε σκόνη
- 30 γρ βούτυρο
- 150 γρ αλεύρι για όλες τις χρήσεις
- $\frac{1}{2}$ κουτ. γλυκού ξύσμα πορτοκαλιού ακέρωτου
- 2 αυγά
- σπορέλαιο ή ελαφρύ ελαιόλαδο για το τηγάνισμα

ΓΙΑ ΤΗ ΖΕΣΤΗ ΣΟΚΟΛΑΤΑ

- 2 κουτ. σούπας κορν φλάουρ
- 1 λίτρο γάλα + 2 κουτ. σούπας ακόμη
- 200 γρ. κουβερτούρα 50-55%, σε κομμάτια
- 60γρ ζάχαρη λευκή

ΧΡΟΝΟΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ 30λεπτά- ΧΡΟΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΓΑΝΙΣΜΑ + ΜΑΓΕΙΡΕΜΑ 30λεπτά

ΕΚΤΕΛΕΣΗ: Αναμειγνύουμε τα 110γρ. ζάχαρη με την κανέλα και απλώνουμε το μείγμα σε μια πιπέτα. Σε μια κατσαρόλα, σε χαμηλή φωτιά, βάζουμε το αλεύρι, το βούτυρο, το ξύσμα πορτοκαλιού, το $\frac{1}{4}$ κουτ. γλυκού ζάχαρη και 170ml νερό. Κρατάμε το σκεύος στη φωτιά για 2 έως 3 λεπτά, ανακατεύοντας συνεχώς με μία σπάτουλα, ώσπου το βούτυρο να λιώσει και να δημιουργηθεί μια μπάλα ζύμης που θα κολλάει στη σπάτουλα, ενώ θα αφήνει ένα λεπτό στρώμα στον πάτο του σκεύους. Μεταφέρουμε τη ζεστή ζύμη στο μίξερ και προσθέτουμε τα

αυγά, ενόσω το μίξερ βρίσκεται σε λειτουργία. Δεν πρέπει να χτυπηθούν πολλή ώρα, αλλά μόνο μέχρι να ενωθούν και η ζύμη να μην είναι υγρή. Ωστόσο, αν η ζύμη παραμένει τόσο υγρή που δεν μπορεί να κοπεί με το ψαλίδι, την ξαναβάζουμε στην κατσαρόλα, σε χαμηλή φωτιά, ανακατεύοντας διαρκώς με τη σπάτουλα, ώσπου να σκληρύνει όσο χρειάζεται. Σε ένα φαρδύ τηγάνι ζεσταίνουμε το λάδι σε μέτρια προς δυνατή φωτιά.

Μεταφέρουμε σε δόσεις τη ζεστή ζύμη σε κορνέ με μεταλλικό στόμιο - αστεράκι διαμέτρου 0,5 εκ. Κόβουμε το μπαστουνάκι ζύμης από το κορνέ, όταν φτάνει τα 6 έως 8 εκ. μήκος. Ο καλύτερος τρόπος για αυτήν τη διαδικασία είναι να κρατάμε με το ένα χέρι το χωνί και να κόβουμε τα μπαστουνάκια πάνω από το τηγάνι με ψαλίδι που θα κρατάμε στο άλλο χέρι. Τηγανίζουμε τα τσούρος για 3 λεπτά ή όσο χρειάζεται για να πάρουν το χρυσαφί χρώμα του λουκουμά, γυρίζοντάς τα 2-3 φορές, ώστε να ψηθούν ομοιόμορφα από όλες τις πλευρές. Τα βγάζουμε με τρυπητή κουτάλα και τα αφήνουμε για λίγο πάνω σε χαρτί κουζίνας, ώστε να στραγγίσουν από το περιττό λάδι. Όσο είναι ακόμα ζεστά, τα στριφογυρίζουμε στο μίγμα της ζάχαρης με την κανέλα και τα σερβίρουμε αμέσως.

Για τη ζεστή σοκολάτα: ανακατεύουμε σε ένα μπολ το κορν φλάουρ με 2 κουτ. σούπας από το γάλα, μέχρι να γίνουν μια μαλακιά κρέμα. Σε χαμηλή φωτιά βάζουμε σε ένα κατσαρόλι τη σοκολάτα και το υπόλοιπο γάλα, ανακατεύοντας διαρκώς μέχρι να ζεσταθούν. Ρίχνουμε 2 κουταλιές από το μίγμα γάλακτος - σοκολάτας μέσα στην κρέμα του κορν φλάουρ και έπειτα αδειάζουμε το κορν φλάουρ στο κατσαρόλι με το γάλα και τη σοκολάτα. Ανακατεύοντας συνεχώς, το αφήνουμε στη

φωτιά για 3-4 λεπτά, μέχρι να πάρει βράση. Αποσύρουμε από τη φωτιά, προσθέτουμε τη ζάχαρη, ανακατεύουμε για ένα λεπτό και σερβίρουμε τα τσούρος.

Ibuen provecho! (Καλή σας όρεξη!)

Η παρουσίαση της συνταγής και το φωτογραφικό υλικό είναι από τις μαθήτριες :

Μάγouλα Μαρίνα και Χατζάρα Ελένη, Β2 .

(ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΥΝ . η συνέχεια από τη σελίδα 5...)

Η σοκολάτα αποτελεί για όλους μια αγαπημένη λιχουδιά, την οποία όμως η πλειοψηφία καταναλώνει με... ενοχές. Επιστημονικές έρευνες όμως έχουν αποδείξει ότι η σοκολάτα πέρα από πολλές θερμίδες έχει και πολλά οφέλη για την υγεία, αφού συμβάλλει στην εύρυθμη λειτουργία του οργανισμού μας.

Η σοκολάτα κάνει καλό στην καρδιά μας

Συγκεκριμένα, η σοκολάτα προστατεύει την καρδιά, αφού έρευνες έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η συχνή κατανάλωση σοκολάτας περιορίζει τον κίνδυνο εμφράγματος και εγκεφαλικού επεισοδίου σε ασθενείς υψηλού κινδύνου. Επίσης, συμβάλλει στη διατήρηση του βάρους, διαψεύδοντας τα όσα πιστεύαμε μέχρι τώρα. Πρόσφατη έρευνα έδειξε ότι όσοι καταναλώνουν τακτικά σοκολάτα, όχι μόνο δεν είναι χοντροί, αλλά συνήθως είναι πιο αδύνατοι από εκείνους που δεν τρώνε. Τέλος, η σοκολάτα λέγεται πως περιορίζει την όρεξη, αφού είναι τρόφιμο πλούσιο σε φυτικές ίνες, που καταστέλλουν το αίσθημα της όρεξης, και επιπλέον αφυπνίζει την σκέψη. Σύμφωνα με το επιστημονικό έντυπο «Neurology», η σοκολάτα μπορεί να βοηθήσει τους ηλικιωμένους να διατηρούν υγιή τον εγκέφαλό τους και τη σκέψη τους οξυδερκή.

Αρνιανά Βίκυ . Α1

Γεια σας ονομάζομαι Μυρτώ και θα σας μιλήσω για τα βιβλία, τα οποία θεωρώ απαραίτητα , γιατί μας βοηθούν να εκφραστούμε πιο εύκολα, να ζήσουμε σε τόπους και χρόνους που ποτέ άλλοτε δεν έχουμε ζήσει, να σκεφτούμε πράγματα που ποτέ δεν μας έχουν περάσει από το μυαλό. Σήμερα λοιπόν θα σας μιλήσω για το αγαπημένο μου βιβλίο, που είναι η καλύβα του μπάριμπα Θωμά.

Για να ξεχρεώσει το υποστατικό του, ο κύριος Σέλμπι αναγκάζεται να πουλήσει στο δουλέμπορο Χάλεϊ τους μαύρους σκλάβους του: την Ελίζα με το μικρό της γιο Χάρη και τον επιστάτη του κτήματος, τον μπαρμπα-Θωμά. Η Ελίζα δραπετεύει με το παιδί της και καταφεύγουν σε άλλη πολιτεία. Ο μπαρμπα-Θωμάς, όμως, αρνείται να το σκάσει. Ξεριζωμένος έτσι άσπλαχνα από την οικογένειά του, οδηγείται στο σκλαβοπάζαρο. Στο ποταμόπλοιο που τον μεταφέρει, σώζει τη ζωή της μικρής Εύας και ο πατέρας της, πλούσιος κτηματίας και καλός άνθρωπος, τον αγοράζει. Ο μπαρμπα-Θωμάς περνά ανθρώπινα μερικά χρόνια προτού τον βρει η τραγική δοκιμασία. Ευχαριστώ,

Μυρτώ Καβάλλα . Α3

Το γνωρίζετε αυτό ???

Θα γνωρίζετε οι περισσότεροι, πιστεύω, τον τζούνιερ παίκτη και άσσο του Ολυμπιακού Παναγιώτη Ρέτσο. Ο Παναγιώτης Ρέτσος είναι ο νεαρότερος παίκτης που φόρεσε το περιβραχιόνιο του αρχηγού του Ολυμπιακού, αυτό που το έχουν φορέσει τόσα και τόσα αστέρια. Ένα παιδί, σε ηλικία 18 ετών, 5 μηνών και 20 ημερών, έγινε ο νεότερος αρχηγός όχι μόνο των πρωταθλητών Ελλάδας, αλλά και του ελληνικού πρωταθλήματος, σπάζοντας το ρεκόρ του Βαγγέλη Βλάχου. Ο Παναγιώτης, που γεννήθηκε στη Νότια Αφρική στις 9 Αυγούστου του 1998, μόλις συμπληρώθηκε ο πρώτος χρόνος της ζωής του, ήρθε στην Ελλάδα μαζί με τα άλλα τρία αδέρφια του. Η μητέρα του έχει καταγωγή από το Κεφαλάρι του Άργους και, σύμφωνα με πληροφορίες από τον τοπικό τύπο, τα πρώτα ποδοσφαιρικά του βήματα τα έκανε στο Κεφαλάρι με προπονητή τον κ. Στάθη Χρυσάφη (συνταξιούχο πλέον δάσκαλο και για πολλά χρόνια πρόεδρο του Ερασίνου Κεφαλαρίου). Στη συνέχεια, εντάχθηκε στις ακαδημίες του Ολυμπιακού, από τις οποίες και ξεχώρισε.

Αρσένιος - Νεκτάριος Παναγιωτόπουλος, Β2

Ψυχαγωγία

Εδώ
Γελάμε

- ❖ Ένας καμηλιέρης συναντάει έναν άλλο καμηλιέρη στην έρημο και τον ρωτά:
 - Φίλε, μήπως ξέρεις πώς θα πάω στην πιο κοντινή οάση;
 - Ναι. Λοιπόν, θα πας όλο ευθεία και την επόμενη εβδομάδα θα στρίψεις αριστερά!
- ❖ - Μπαμπά, η αγελάδα του γείτονα μπήκε στον κήπο μας!
 - Τρέχα βρε γρήγορα να την αρμέξεις...

ΚΟΥΦΑ!!!

- Πώς θα βγει μια γάτα από το πηγάδι; (Βρεγμένη)
- Πώς λέγονται τα παιδιά της πατάτας; (Τσιπς)
- Πώς κρατάς κάποιον σε αγωνία; (Θα σου πω αργότερα)
- Πώς λέγεται η θεία μου που δουλεύει στο ΙΚΑ; (Αντ-ΙΚΑ)
- Πώς λέγεται αυτός που δεν έχει ήθος; (Άνιθος)
- Τι είναι κόκκινο και καθαρίζει το δάσος; (Η κοκκινোসκουπίτσα)
- Τι πετάει και τρώγεται; (Ο Αετός)
- Γιατί τρέμουν τα αστέρια; (Τόσο ψηλά που βρίσκονται...)

Λόγια... εμπνευσμένων ΜΑΘΗΤΩΝ

- Όταν το νερό κοντεύει να βράσει ακούμε έναν θόρυβο. Είναι τα μικρόβια που τσιρίζουν, γιατί σκοτώνονται.
- Το διάβασμα είναι πολύ καλό πράγμα, αρκεί να μην γίνει συνήθεια.

ΓΡΙΞΟΣ!!!

- ❖ Ένας βαρκάρης θέλει να περάσει στην απέναντι όχθη, ένα πρόβατο, έναν λύκο και ένα δεμάτι χόρτα. Για να μη βουλιάξει η βάρκα του, πρέπει να τα κουβαλάει ένα-ένα, δηλαδή ή το πρόβατο, ή τον λύκο ή τα χόρτα, αφήνοντας κάθε φορά πίσω τα άλλα δύο. Απόντος του ανθρώπου όμως, ο λύκος θα φάει το πρόβατο, και το πρόβατο θα φάει τα χόρτα. Πώς θα τα περάσει, λοιπόν, απέναντι χωρίς πρόβλημα;

ΣΑΣ ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΚΑΙ

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ!!!

Παναγιώτης Χριστόπουλος, Γ2

Πρωτοτυπία

Εφημερίδα των μαθητών του 1^{ου} Γυμνασίου Άργους - Μπουσουλοπούλειου. Ταχ. Δ/ση: Δαναού 26
Τ.Κ. 21200 - Πόλη: Άργος. Τηλέφωνο: 2751 0 67580

Υπεύθυνες Καθηγήτριες

Θεοφίλη Αικατερίνη, Αγγλικών
Λάμπρου Όλγα, Φιλολογος
Μποζίνη Ευδοκία, Μαθηματικός

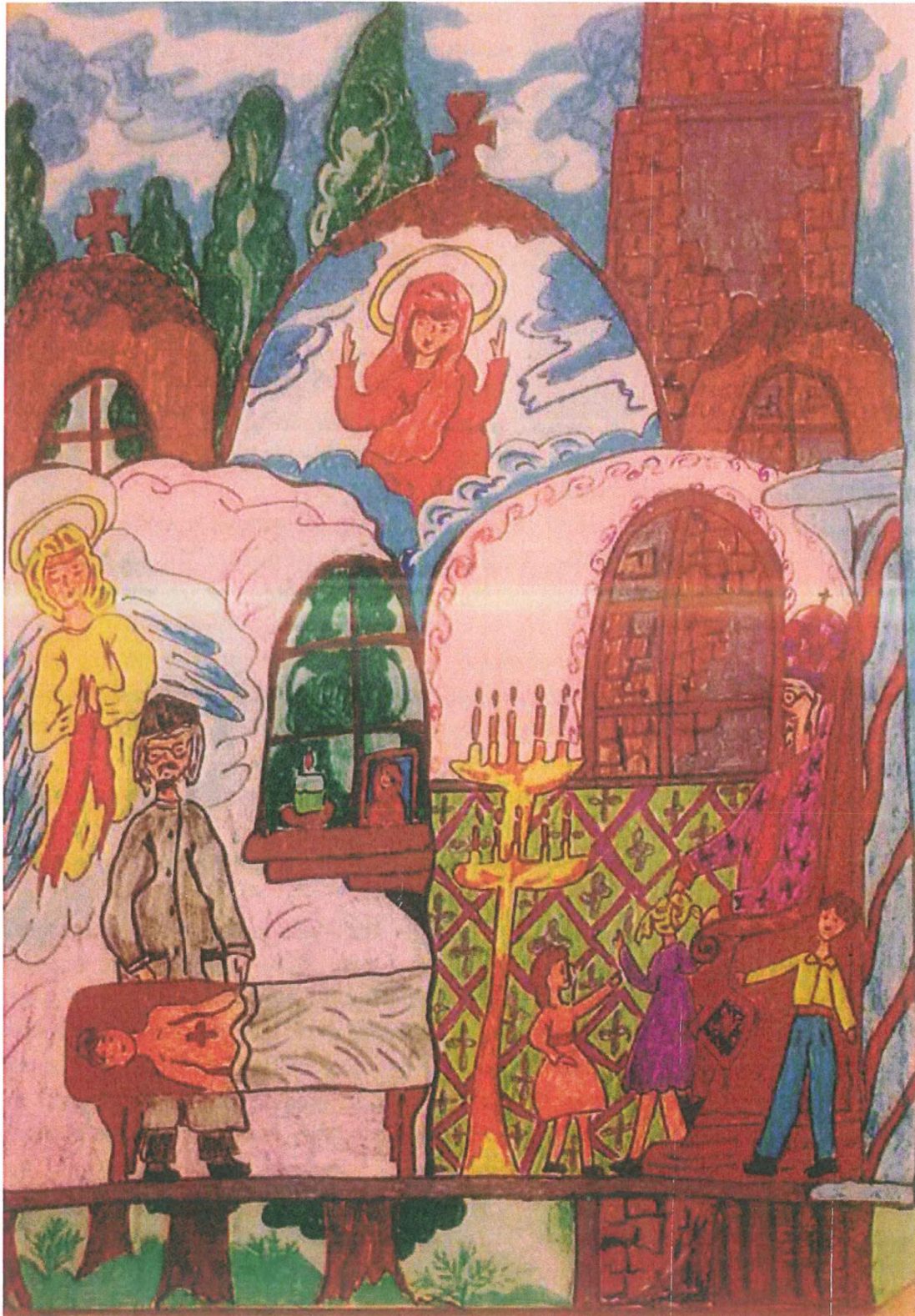
Δικτυακός τόπος:

<http://blogs.sch.gr/1gymargo/>
E-mail:
1gymargo@sch.gr

Συντακτική Επιτροπή: Μαθητές του 1^{ου} Γυμν. Άργους

ΠΡΩΤΟ... Αφιέρωμα!

Άγιος Λουκάς ο Ιατρός.
Από τη Ρωσία ...
στην Αργολίδα!

Ευτυχώς που υπήρξε!

Αγδρέας Βασιλάκης, Α.1, Ιουλιαν. Αρθου

τρυπώσεις στο μυαλό του. Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να προτρέψεις τις λέξεις να σου δείξουν κάποιες εικόνες από τη ζωή και μερικές πράξεις του, που θα σου φανερώσουν πολλά.

Στις 14/27 Απριλίου του 1877, στην πόλη Κερτς, γεννήθηκε ο Άγιος Λουκάς, κατά κόσμον Βαλεντίν Βόινο- Γιασενέτσκι. Όπως η πόλη καταγωγής του συνδέει την Αζοφική Θάλασσα με τον Εύξεινο Πόντο, έτσι κι εκείνος έμελλε να συνδέσει την ίαση του σώματος με τη θεραπεία της ψυχής.

Εάν ξετυλίγαμε προς τα πίσω το χρόνο, στην εφηβεία του, σίγουρα πολλές είναι οι φορές που θα τον αντικρίζαμε στο μοναστήρι της Λαύρας των σπηλαίων, να χάνεται στο πέλαγος των σκέψεων και να προσπαθεί να αποτυπώσει στο φιλμ της καρδιάς του όλες τις εικόνες της χριστιανικής αγωγής, που έλαβε.

Έπειτα, παρουσιάζεται ένα σταυροδρόμι στη ζωή του. Από τη μια, το πάθος του για τη ζωγραφική και από την άλλη, η αγάπη του για τους πάσχοντες και η θέλησή του να γίνει γιατρός. Η ψυχή του, σαν πινακίδα καλά στερεωμένη, δείχνει τη δεύτερη επιλογή. Σε λίγο, έρχονται οι ιατρικές σπουδές και ο Βαλεντίν πραγματοποιεί το όνειρό του.

Η πορεία προσφοράς του Αγίου έχει αρχίσει. Ταξιδεύει από χωριό σε χωριό και τίθεται στην υπηρεσία κάθε φτωχού ασθενούς. Ατέλειωτα επιτυχημένα χειρουργεία, απλόχερη ανθρωπιά δοσμένη σε κάθε πάσχοντα, απόλυτη αφοσίωση στο έργο του. Πολλές ήταν οι νύχτες που έμενε ξάγρυπνος και μελετούσε στο μικροσκόπιό του, πολλές οι στιγμές που παραμέρισε τον εαυτό του για το καλό κάποιου συνανθρώπου και πολλές οι περιπτώσεις που προσέφερε τις εξαιρετικές ιατρικές του ικανότητες χωρίς καμιά υλική ανταμοιβή. Ένας σύγχρονος Άγιος Ανάργυρος. Η πληρωμή του ήταν το χαμόγελο των ανθρώπων, η χαρά που καθρεφτιζόταν στο πρόσωπό τους και η ψυχική γαλήνη που ο ίδιος ένιωθε.

Μια πράξη σημαίνει - πάντα- πολλά. Έτσι και η πράξη του Αγίου να προσεύχεται πριν από κάθε εγχείρηση μπροστά στην εικόνα της Παναγίας φανερώνει την ταπεινότητα, τον σεβασμό και τη μεγάλη πίστη του. Δίπλα στην εικόνα υπήρχε ένα καντήλι. Ίσως αυτό το άσβηστο καντηλάκι να ήταν η ακοίμητη πίστη του Αγίου, που στέκει κάτω από την εικόνα, σαν να υποκλίνεται στην

Παναγία. Μετά ο Άγιος, μ' ένα βαμβάκι νοτισμένο σε ιώδιο, έκανε το σήμα του σταυρού πάνω στο σώμα του ασθενούς και ξεκινούσε την εγχείρηση.

Ο δυναμισμός και το χάρισμα της ρητορικότητας ήταν κι αυτά στοιχεία της προσωπικότητάς του. Έτσι λοιπόν, σ' ένα λαϊκό δικαστήριο εκείνης της εποχής, υπερασπίστηκε με τον καλύτερο τρόπο την εκκλησία και τον επítροπό της. Στην ομιλία του Αγίου υπήρχε κάτι που συγκίνησε τους πάντες, αφού τα λόγια του ήταν λόγια καρδιάς. Μάλιστα, τότε, ο Αρχιεπίσκοπος του πρότεινε να γίνει ιερέας κι εκείνος απάντησε πως, εάν αυτό ήταν το θέλημα του Θεού, θα το έκανε. Όλα πήραν το δρόμο τους. Σε λίγες μέρες χειροτονήθηκε και έγινε ιερέας. Παρά τις ειρωνείες και τα χλευαστικά σχόλια που δεχόταν, έμεινε για πάντα αφοσιωμένος στην αποστολή του.

Το μίσος και η θέληση κάποιων να τον καταστρέψουν, επειδή ήταν ιερέας, τον οδήγησαν σε έντεκα χρόνια φυλακίσεων και εξοριών. Πέρασε πολλές βραδιές πίσω από τα κάγκελα της αδικίας, μέσα σε κρύες φυλακές. Εξορία σε διάφορα μέρη, πολυήμερα βασανιστήρια, αλυσιδωτές ανακρίσεις. Μπορεί να έδεσαν με αλυσίδα το κορμί του, αλλά την πίστη του δεν την εγκλώβισαν ποτέ. Ακόμη και στις πιο δύσκολες στιγμές του δεν τα παράτησε, αφού ένιωθε πάντα την παρουσία του Κυρίου να τον δυναμώνει και να τον συντροφεύει.

Γιάννης Γκουβίσσης, Α1, 1^{ου} Γυμν. Αργους

έντεκα χρόνια φυλακίσεων και εξοριών όχι σαν ένα σπαθί, που έκοψε τα φτερά της πίστης του, αλλά σαν έναν ούριο άνεμο, που φούσκωσε τα πανιά της ψυχής του. Μια διαδρομή προσφοράς, μια πορεία με εμπόδια που όμως ξεπεράστηκαν, μια ζωή με τη συντροφιά του Κυρίου. Ένας βίος, που όλοι πρέπει να εξερευνήσουμε. Ένας Άγιος, παράδειγμα θέλησης και πίστης. Ο Άγιος Λουκάς.

Ο Άγιος Λουκάς ποτέ δεν έπαψε να νοιάζεται για τους συνανθρώπους του. Το ίδιο κάνει, με τη βοήθεια του Κυρίου, και μετά την κοίμησή του. Πολλές είναι οι περιπτώσεις ανθρώπων που επισκέφτηκαν τον τόπο ταφής του και θεραπεύτηκαν. Η Λαρίσα Γιατσκόβα από το καλοκαίρι του 1993 ως την άνοιξη του 1994 είχε τρομερούς πόνους στο αριστερό της μάτι και, κατά συνέπεια, σε όλη την αριστερή πλευρά του κεφαλιού. Δίχως ελπίδα ότι θα θεραπευτεί, επισκέφθηκε τον τάφο του Αγίου Λουκά. Εκεί προσευχήθηκε θερμά και, πράγματι, θεραπεύτηκε. Αυτό είναι μόνο ένα θαύμα από τα χιλιάδες που έκανε και κάνει ο Άγιος.

Προσπάθησαν να λυγίσουν την ψυχή του, θέλησαν να αλλοτριώσουν την πίστη του, αλλά δεν τα κατάφεραν. Τον φυλάκισαν, αλλά δεν τον εγκλώβισαν πραγματικά. Η φλόγα του Χριστού στην καρδιά του δεν έσβησε ποτέ. Ούτε ο αέρας των βασανιστηρίων ούτε το σκοτεινό βέλος του διαβόλου μήτε και τα ψιθυρίσματα των εχθρών πέτυχαν να σβήσουν τη φλόγα. Συνέχισε να προσφέρει, να θεραπεύει και να κηρύττει το λόγο του Θεού μέσα από την καρδιά του.

Ένας σύγχρονος Άγιος, που η ζωή του μας φανερώνει και μας διδάσκει πολλά. Χρησιμοποίησε τα

Τζοβανέλα Παπαδημητρίου, τάξη Β1, 1ου Γυμνασίου Αργους

<< Αρχιεπίσκοπος Λουκάς : Ένας Άγιος της εποχής μας >>

Ο Άγιος Λουκάς Συμφερουπόλεως και Κριμαίας με το φιλεύσπλαχνο έργο του και τη βαθιά του πίστη συνεχίζει να μας εμπνέει και να βρίσκεται κοντά σε όλους τους ταλαιπωρημένους και τους ανυπεράσπιστους. Αντικρίζοντας, λοιπόν, ένα συγκλονιστικό περιστατικό ήταν λογικό να συγκινηθώ και να το συνδέσω άμεσα στο μυαλό μου με τον άγιο, ο οποίος ποτέ δε δίσταζε να προσφέρει απλόχερα την αγάπη του.

Πριν από λίγο καιρό επιστρέφοντας από το σχολείο έγινα αυτόπτης μάρτυρας σε ένα τροχαίο ατύχημα. Ένα αυτοκίνητο τρέχοντας με ιλιγγιώδη ταχύτητα παρέσυρε και τραυμάτισε σοβαρά έναν μαθητή, ο οποίος προσπαθούσε να διασχίσει τον δρόμο. Το θέαμα ήταν πολύ σκληρό και η κατάσταση του παιδιού ιδιαίτερα κρίσιμη. Αμέσως οι γείτονες κι όσοι είχαν παρακολουθήσει το συμβάν κάλεσαν γρήγορα το ασθενοφόρο προκειμένου το παιδί να μεταφερθεί στο νοσοκομείο.

Μέσα στο συγκεντρωμένο πλήθος μόνο μια καλοσυνάτη φιγούρα ξεχώριζε. Ήταν ένας σοβαρός κύριος που στήριζε το παιδί και του έδινε κουράγιο όλη αυτήν την ώρα. Ακόμα και όταν έφθασε το ασθενοφόρο ήταν ο μόνος που προθυμοποιήθηκε να συνοδεύσει το άτυχο παιδί που σφάδαζε από τον πόνο.

Με κομμένη την ανάσα από αυτό το θλιβερό περιστατικό δεν είχα την ψυχική δύναμη να συνεχίσω την πορεία μου. Κοντοστάθηκα, λοιπόν, για να συνέλθω από το σοκ του ατυχήματος. Ξαφνικά, είδα από μακριά μια γνωστή φυσιογνωμία να με πλησιάζει. Ήταν η μητέρα μου η οποία είχε μόλις πληροφορηθεί το γεγονός κι ανησυχώντας μήπως είχα πάθει τίποτα έτρεξε όσο πιο γρήγορα στο τόπο του δυστυχήματος για να με συνοδεύσει.

Στο δρόμο για το σπίτι, η μητέρα με ενημέρωσε πως το τραυματισμένο παιδί ήταν ορφανό και δεν του είχε απομείνει κανένας άλλος κοντινός συγγενής. Στη συνέχεια άρχισε να μου εξηγεί πως η φιγούρα που είχα δει να συμπαραστέκεται στο παιδί ήταν ένας νεαρός γιατρός που μόλις είχε επιστρέψει από το εξωτερικό. Γι' αυτό τον λόγο, δεν υπήρχαν παρά μόνο ελάχιστες πληροφορίες γι' αυτόν.

Οι ώρες κυλούσαν και μια ολόκληρη πόλη είχε βυθιστεί στην αγωνία για την υγεία αυτού του άτυχου παιδιού. Γρήγορα, λοιπόν, μαθεύτηκε πως δεν υπήρχαν πιθανότητες το αγοράκι να ζήσει. Αυτά τα θλιβερά νέα βύθισαν όλους τους κατοίκους σε βαθιά θλίψη κι απομάκρυναν κάθε ελπίδα για τη βελτίωση της κατάστασης του. Παρόλα αυτά αποφασίστηκε να οριστεί ένα τελευταίο χειρουργείο για το παιδί, που δεν υποσχόταν όμως καμιά επιτυχία.

Παρά το γεγονός πως όλοι πιστεύαμε ότι το αγόρι είχε ήδη καταδικαστεί σε άδοξο θάνατο, καινούργιες εξελίξεις ήρθαν να ανατρέψουν τις εκτιμήσεις μας. Ο ταπεινός γιατρός από το εξωτερικό έγχειρήσε το παιδί με μεγάλη επιτυχία και έτσι η κατάσταση του δεν διέτρεχε πια κανένα κίνδυνο. Όλη αυτή η ευτυχής ανατροπή ήταν εντελώς απροσδόκητη και ιατρικά ανεξήγητη που προκάλεσε σ' όλους ένα έντονο αίσθημα απορίας. Η κατάσταση του παιδιού άρχισε να παρουσιάζει μια συνεχή πρόοδο και πολύ γρήγορα το μικρό αγόρι είχε ανακτήσει πλήρως τις δυνάμεις του. Τότε, ο μυστηριώδης γιατρός απχαιρέτησε το παιδί με ένα καλοσυνάτο χαμόγελο κι εξαφανίστηκε με έναν αινιγματικό τρόπο.

Όλο αυτό το απροσδόκητα ευτυχές περιστατικό μου θύμισε έντονα το έργο του Αγίου Λουκά και με γέμισε με μια βαθιά επιθυμία να στηρίζω τον πλησίον μου και για του συμπαραστέκομαι με κάθε δυνατό μέσο. Ας σκεφτούμε λοιπόν πως ο Άγιος Λουκάς είναι πάντα κοντά μας όταν τον χρειαζόμαστε, είναι αυτός ο καλός Σαμαρείτης που προσφέρει με αυταπάρνηση την ανιδιοτελή του αγάπη σε όποιον την έχει ανάγκη και γι' αυτό τον λόγο θα πρέπει να φροντίζουμε να ανταποδίδουμε αυτή του την καλοσύνη βοηθώντας τους συνανθρώπους μας και κάνοντας ειλικρινείς πράξεις αγάπης και τρυφερότητας.

Χρυσάνθη Τσαπραλή, τάξη Α3, 1ου Γυμνασίου Άργους
(Ζωγραφία: Περικλής Κοραής, Β2, 1^{ου} Γυμν. Άργους)